

اظهار نظر کارشناسی درباره:
« طرح فهرست قوانین و احکام نامعتبر حوزه ورزش »

چکیده

پیراستن قوانین و مقررات از احکام زائد و منسوخ و دسترسی به مصوبات معتبر و عاری از ابهام و تعارض به عنوان ضرورت قانونگذاری مطرح است. بر این اساس، طرح فهرست قوانین و احکام نامعتبر حوزه ورزش که پیش از این با عنوان « طرح تنقیح قوانین ورزشی » ارائه شده بود، در اجرای قانون تدوین و تنقیح قوانین و مقررات کشور مصوب ۱۳۸۹ از سوی معاونت قوانین مجلس شورای اسلامی پیشنهاد شده است. ضمن تأکید و تأیید بر ضرورت امر تنقیح قوانین ورزشی، با توجه به ابلاغ سیاست‌های کلی نظام قانونگذاری و نظر به نقاط ضعف طرح ارائه شده، اساساً تأیید کلیات آن با تردید مواجه است؛ از این حیث که، حوزه ورزش و تربیت‌بدنی کشور نسبت به دیگر حوزه‌های اجرایی کشور با تعدد و تشتت و تعارضات احکام قانونی مواجه نیست و این حوزه عمدتاً با فقر و فقدان قانون و احکام حقوقی در نظام قانونگذاری کشور مبتلاست. به علاوه، طرح پیشنهادی معطوف به نیازهای واقعی نیست و از امور اجرایی ورزش کشور گره‌گشایی نمی‌کند. عمده مفاد این طرح موضوعاً ارتباط حقوقی و اجرایی با ورزش نداشته و نوعاً احکام فرعی حوزه ورزش و اصلی دیگر حوزه‌ها مانند امور کشوری، لشکری و آموزش و پرورش و ... هستند که از این جهت چالش‌هایی برای دیگر دستگاه‌های اجرایی ایجاد خواهد کرد. در این گزارش ضمن پرداختن به این موارد و رعایت ملاحظات مورد نظر پیشنهاد می‌شود، طرح مزبور از اولویت قانونگذاری خارج شده و در راستای صرفه‌جویی در زمان و هزینه قانونگذار، احکام و مصوبات قوانین نامعتبر حوزه‌های ورزش و گردشگری در قالب یک طرح واحد ارائه شود. پیشنهاد دوم اینکه نظر به تعداد اندک قوانین نامعتبر حوزه ورزش و به استناد بند «۱۰» سیاست‌های کلی نظام قانونگذاری، قانون جامع ورزش در دستور قرار گیرد.

مشخصات طرح

دوره دهم - سال چهارم

شماره ثبت:

۶۱۸

شماره چاپ:

۱۴۹۲

تاریخ چاپ:

—

معاونت پژوهش‌های

اجتماعی - فرهنگی

دفتر: مطالعات

آموزش و فرهنگ

مشخصات گزارش

شماره مسلسل:

۲۷۰۱۶۶۷۰

تاریخ انتشار:

۱۳۹۸/۷/۲۱

مقدمه

طرح فهرست قوانین و احکام نامعتبر حوزه ورزش، که پیش از این در سال ۱۳۹۵ با عنوان طرح تنقیح قوانین ورزشی کشور به شماره ثبت ۳۸ ارائه شده بود، با هدف زدودن و حذف قوانین غیرمعتبر و ارائه قوانین معتبر پیشنهاد شده است. براساس آنچه در مقدمه طرح (دلایل توجیهی) بیان شده، دلایل پیشنهاددهندگان، آن است که اجرای این قوانین بدون تفکیک معتبر و منسوخ، کار مأموران اجرا را با چالش روبه‌رو کرده و چه بسا قوانین منسوخ اجرا و قوانین معتبر معطل بمانند و در این شرایط نه تنها دسترسی به قوانین معتبر غیرممکن

می‌گردد، بلکه باعث می‌شود هر کس تفسیر و تعبیر متفاوتی از قوانین با موضوع واحد داشته باشد، لذا ضمن اینکه اجرای قوانین و مقررات با چالش جدی روبه‌رو می‌شود، احقاق حقوق مردم یا دستگاه‌های حکومتی نیز با اشکال اساسی مواجه می‌گردد. بر همین اساس و در راستای اجرای مواد (۱) و (۳) قانون تدوین و تنقیح قوانین و مقررات کشور مصوب ۱۳۸۹، معاونت محترم قوانین مجلس شورای اسلامی ۱۹۴ عنوان قانون اصلی و مرتبط با ورزش را طی فرایند تنقیح و تفکیک قوانین منسوخه صریح و ضمنی، قوانین بلاموضوع، قوانین موعده منقضی، قوانین اصلاحی، الحاقی، متروک و تفسیری بررسی نموده و درخصوص وضعیت اعتبار و تنقیح آنها ارائه پیشنهاد کرده است. مرکز پژوهش‌ها ضمن تأکید بر ضرورت امر تنقیح قوانین کشور طرح مزبور را به دقت مطالعه و نقاط قوت و ضعف آن را بررسی کرده و در نهایت پیشنهاد مربوط را ارائه کرده است.

ارزیابی طرح

هرچند، طی مدت یکصدوده سال فرایند قانونگذاری در ایران، ورزش و تربیت‌بدنی نسبت به سایر موضوعات، از کم قانونی و یا به عبارتی فقر قانونی بیشتر مواجه شده است تا تنوع، تعدد و تکثر قانون، لکن این به معنای کم ارزشی تنقیح قوانین این حوزه نیست. با توجه به منتفی، منقضی و منسوخ شدن برخی از مصوبات و احکام ورزشی، اهمیت و ضرورت تنقیح این قوانین بر کسی پوشیده نیست. بر همین اساس طرح پیشنهادی با هدف تسهیل دسترسی به قوانین معتبر و زدودن و حذف قوانین نامعتبر و رفع چالش‌های اجرایی و حقوقی ارائه شده است. با این حال، طرح ارائه شده نقاط قوت و ضعفی دارد که در ادامه به آنها پرداخته می‌شود.

نقاط قوت

توجه به همه مصوبات ورزشی اعم از اصلی و فرعی از نقاط قوت طرح است. در واقع، در طرح مزبور نه تنها قوانین اصلی حوزه ورزش و تربیت‌بدنی، بلکه احکام مرتبط مانند برخی از مصوبات ورزشی گنجانیده در قوانین غیرورزشی نیز بررسی و انتخاب شده‌اند که باعث تقویت طرح از حیث «شکلی» شده است.

مضافاً اینکه براساس قانون تدوین و تنقیح قوانین و مقررات کشور مصوب ۱۳۸۹، تهیه پیشنهاد جهت نسخ قوانینی که موضوع آنها منتفی یا نسخ ضمنی شده و ارائه آن به هیئت رئیسه مجلس جهت طی مراحل قانونی و شناسایی موارد نسخ صریح شخصی و اعمال آنها در مجموعه‌های تنقیح شده و ارسال به روزنامه رسمی جهت انتشار دو اقدام اساسی معاونت قوانین مجلس شورای اسلامی است. بر همین اساس، طرح مزبور حاوی قوانین و احکام حوزه ورزش است که موضوعاً منتفی، اجرا منتفی، مدت منقضی یا نسخ ضمنی شده‌اند.

نقاط ضعف

از حیث حقوقی و قانونگذاری، حوزه ورزش و تربیت‌بدنی نسبت به سایر حوزه‌های اجرایی کشور مبتلا به تعدد و تشتت و تعارضات احکام قانونی نیست. در واقع این حوزه از فقر و فقدان قانون و احکام حقوقی معتبر در نظام حقوقی و قانونگذاری کشور بیشتر رنج می‌برد. لذا، ذکر عنوان یک «کد» واحد و ارائه طرح مستقل برای این حوزه واجد منطقی قانونی نیست. مضافاً اینکه انتخاب احکام و مصوبات فرعی هرچند از حیث شکلی واجد ارزش است، اما از حیث حقوقی و ماهوی چالش‌هایی را ایجاد خواهد کرد. برای مثال،

تنقیح وظایف فرماندار یا نیروی انتظامی (که بخشی از آن وظایف ممکن است امور ورزشی باشد)، در ضمن قانون تنقیح ورزش کشور منطقی به نظر نمی‌رسد.

احکام و مصوباتی که ضرورتی برای ذکر نام در طرح مذکور ندارند؛

در طرح ارائه شده موارد و احکام متعددی از قوانین بودجه سنواتی از سال ۱۳۰۴ تا سال ۱۳۹۵، قوانین برنامه عمرانی دوران قبل از انقلاب و قوانین برنامه پنج‌ساله توسعه ذکر شده‌اند که ضرورتی برای احصای این موارد وجود ندارد؛ این درحالی است که به‌موجب اصل پنجاه‌ودوم قانون اساسی، «قانون بودجه»، «سنواتی» یا به‌عبارتی سالیانه است. مضافاً اینکه در حوزه ورزش و تربیت‌بدنی هیچ حکم دائمی بودجه‌ای^۱ و حتی برنامه‌ای وجود ندارد و احکام دائمی مندرج در قوانین بودجه سنواتی و قوانین برنامه‌های پنج‌ساله توسعه در قالب قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت و قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه تجمیع شده‌اند. نکته حائز توجه اینکه در طرح ارائه شده برخی از احکام مندرج در برنامه‌های عمرانی قبل از انقلاب نیز ذکر شده‌اند. این درحالی است که در حال حاضر در نظام حقوقی ورزش کشور، راجع به معتبر بودن اینها شبهه و ابهامی وجود ندارد و دستگاه‌های اجرایی و نظارتی را با اشکال مواجه نمی‌کند. ذکر این نکته حائز اهمیت است که مطابق قانون اساسی، اصل بر سالیانه بودن بودجه است و در موارد متعدد، شورای نگهبان نسبت به مصوبات لوایح بودجه سالیانه که ماهیت بودجه‌ای و سالیانه ندارد (یا اصطلاحاً دائمی هستند)، مکرراً ایراد اصل پنجاه‌ودوم را وارد برشمرده است.^۲ مضافاً اینکه ذکر عناوین احکام و قوانین بودجه‌ای و برنامه‌ای در طرح مذکور این را وانمود می‌کند که طرح ارائه شده به تناوب در سنوات آتی دارای الحاقاتی از این نوع مصوبات بودجه‌ای و برنامه‌ای خواهد بود که باعث ایجاد هزینه‌های مالی و انسانی غیرضرور و زائد می‌شود.

احکام و مصوباتی که مغفول مانده‌اند

- ✓ تبصره‌های «۲» و «۴» ماده‌واحد قانون سرباز قهرمان مصوب ۱۳۷۶ به موجب قانون اصلاح سرباز قهرمان مصوب ۱۳۸۱ و ۱۳۹۱ اصلاح شدند و لذا لازم است در ردیف پیوست طرح یاد شده قرار گیرند.
- ✓ قانون نحوه تأمین بودجه سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران مصوب ۱۳۷۸ مجلس شورای اسلامی؛ این قانون در قالب ماده (۷۴) قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت مصوب ۱۳۸۰ اصلاح شد و باید در قالب مصوبات اصلاحی در فهرست قوانین الغایی این طرح قرار گیرد.
- ✓ در خصوص معتبر بودن آیین‌نامه چگونگی اداره امور باشگاه‌های مردمی شده مصوب ۱۳۵۸ شورای انقلاب اسلامی در حال حاضر این شبهه وجود دارد که این مصوبه (مصوبات شورای انقلاب اسلامی در حکم قانون هستند) بلاموضوع و منتفی است.
- ✓ در خصوص اداره تربیت‌بدنی و ورزش کشور، ۴ قانون وجود دارد؛ اولی قانون تأسیس سازمان تربیت‌بدنی مصوب ۱۳۵۰، دومی قانون انحلال سازمان تربیت‌بدنی و واگذاری وظایف آن مصوب ۱۳۵۶، سومی قانون الغای قانون انحلال سازمان تربیت‌بدنی و واگذاری وظایف آن مصوب شورای انقلاب اسلامی به سال ۱۳۵۸ و چهارمی قانون تبدیل سازمان‌های تربیت‌بدنی و ملی جوانان به وزارت ورزش و جوانان مصوب ۱۳۸۹ است. در طرح ارائه شده، برخی از مواد قانون نخست و قانون سومی ذکر نام شده‌اند؛ لذا،

۱. به استثنای حکم تبصره «۶۵» قانون بودجه سال ۱۳۶۳.

۲. با این حال، در سنوات نخستین پس از انقلاب، تصویب احکام دائمی در قانون بودجه مرسوم بوده است؛ برای نمونه در حوزه ورزش می‌توان به تبصره «۶۵» قانون بودجه سال ۱۳۶۳ کل کشور اشاره کرد.

این موضوع ضمن ابهام سبب القای احیای قانون مصوب ۱۳۵۶ می‌شود. بنابراین، بهتر است پس از تصویب و ابلاغ قانون اهداف و وظایف وزارت ورزش و جوانان، ۳ قانون نخست فوق‌الاشاره، جهت بی‌اعتباری پیشنهاد شوند.

✓ در خصوص کمیته ملی المپیک نیز در نظام حقوقی کشور دو اساسنامه قانونی وجود دارد؛ اولی «اساسنامه کمیته ملی المپیک» مصوب ۱۳۵۰ شورای انقلاب اسلامی است و دومی قانون اصلاح اساسنامه کمیته ملی المپیک ایران که مطابق اصل هشتادوپنجم و به‌صورت آزمایشی دوساله به تصویب کمیسیون‌های داخلی مجلس شورای اسلامی رسیده است. در طرح ارائه شده نیز بی‌اعتباری دومی مورد اشاره واقع شده است. لذا، ایراد مطروحه در پاراگراف قبلی در این خصوص نیز مترتب است.

احکام و مصوباتی که نامربوط به حوزه ورزش هستند

✓ قانون مقررات استخدامی نیروی انتظامی جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۷۴ مطابق اصل هشتادوپنجم قانون اساسی و به‌صورت آزمایشی تصویب شده است و مفاد و محتوای آن با حوزه ورزش ارتباط حقوقی، اجرایی و نظارتی ندارد. ماده (۵۶) و تبصره «۶» از این قانون که در طرح ارائه شده مورد اشاره واقع شده‌اند، به الزام برنامه‌های تربیت‌بدنی برای پرسنل نیروی انتظامی و تشویق پرسنل نیروی انتظامی دارای مدرک هنری و ورزشی مربوط است. لذا، ذکر این موارد در این طرح، از این حیث که مربوط به حوزه دیگری غیر از ورزش است مغایر ماده (۱۳۱) آیین‌نامه داخلی است و از حیث رعایت اصول تنقیحی فاقد وجهت منطقی و کارشناسی است.

✓ ایضاً، قانون راجع به مجازات اسلامی مصوب ۱۳۶۱ که مطابق اصل هشتادوپنجم و به‌صورت آزمایشی تصویب شده است و از حیث مفاد و محتوا ایراد فوق‌الذکر در این باره نیز قابل تسری است. ماده (۳۲) که در این طرح مورد اشاره واقع شده است به اعمال غیرمجرمانه اشاره دارد که یکی از این مصادیق «حوادث ناشی از عملیات ورزشی مشروط» است. لذا، روح حاکم بر قانون مذکور و احکام مندرج در آن مربوط می‌رساند که این موارد باید در دیگر قوانین تنقیحی و کد مربوطه احصا شوند. به‌علاوه، پیشنهاد بی‌اعتباری احکام مربوط به اعمال غیرورزشی از حیث رعایت ماده (۱۳۵) و اصول تنقیحی واجد اشکال است.

✓ تبصره «۴» ماده‌واحد قانون اجازه واگذاری و فروش اراضی و ساختمان‌های دولتی مصوب ۱۳۴۷ درحالی که به‌عنوان قانون بی‌اعتبار پیشنهاد شده است که اولاً همه مفاد این حکم صرفاً ورزشی نیست و ثانیاً ماده (۶۹) قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت مصوب ۱۳۸۰، نسخ این حکم قانونی نیست.

✓ قانون مربوط به واگذاری سهمی دولت از قریه سرخ حصار به سازمان بیمه‌های اجتماعی کارگران مصوب ۱۳۳۶، همچنان که از عنوان آن پیداست منحصرأً به حوزه ورزش ارتباط ندارد، بلکه به واگذاری بلاعوض سهم دولت از قریه سرخ حصار به سازمان بیمه‌های اجتماعی کارگران برای ایجاد تأسیسات بهداشتی و درمانی و باشگاه‌های ورزشی و تهیه خانه و سایر نیازمندی‌های کارگران اشاره دارد. مضافاً اینکه این قانون در فهرست «قانون‌الغای برخی قوانین از تاریخ ۱۳۲۹/۱/۱ تا ۱۳۳۶/۷/۳۰» ذکر نام نشده است.

---

۱. تبصره «۴» - به دولت اجازه داده می‌شود براساس قانون واگذاری اراضی و ابنیه دولتی به مؤسسات خیریه و درمانی و امدادی و فرهنگی و ورزشی مصوب ۱۳۴۳ و تبصره «۲» ماده (۹۶) قانون اصلاح قانون شهرداری‌ها از اراضی و ابنیه متعلق به خود که مورد احتیاج نباشد به مؤسساتی که در قوانین مذکور فوق ذکر شده بدون اخذ بها واگذار نماید.

۲. ماده‌واحد - به وزارت کشاورزی اجازه داده می‌شود که سهمی دولت از قریه سرخ حصار را اعم از باغ و عمارت و آب و سایر متعلقات برای ایجاد تأسیسات بهداشتی و درمانی و باشگاه‌های ورزشی و تهیه خانه و سایر نیازمندی‌های کارگران به سازمان بیمه‌های اجتماعی کارگران بلاعوض واگذار نماید (مصوب ۳۰ مهر ۱۳۳۶).

✓ قانون سازمان ملی پیشاهنگی مصوب ۱۳۳۷^۱، نیز به حوزه ورزش ارتباط حقوقی مشخص و واحدی ندارد، مضافاً اینکه ماده (۲) این قانون مقید به «بند «۱۰»» نیست. این قانون در سال ۱۳۵۳، اصلاح شد و در سال ۱۳۶۴ به موجب مصوبه قانونگذار، سازمان پیشاهنگی کشور منحل و امکانات و تجهیزات آن کلاً در اختیار وزارت آموزش و پرورش قرار داده شد تا در جهت فعالیت‌های امور تربیتی به کار گرفته شوند.

✓ ایضاً قانون تشکیل شورای آموزش و پرورش منطقه‌ای مصوب ۱۳۴۸ بی ارتباط به حوزه ورزش از حیث قانونگذاری، امور اجرایی و نظارتی است و بند «الف» ماده (۳) این قانون به وظایف و اختیارات شوراهای آموزش و پرورش مانند توسعه مراکز ورزشی و کتابخانه‌های مدارس و ... اشاره دارد.

✓ اساسنامه سازمان مراکز جهانگردی مراکز جهانگردی برای ورزش‌های زمستانی مصوب ۱۳۵۶، از حیث ساختاری و حقوقی منحصرأ به حوزه ورزش مربوط نیست، بلکه بیشتر به حوزه گردشگری ارتباط معنایی و حقوقی دارد؛ به موجب این قانون سازمان مذکور به صورت شرکت سهامی وابسته به وزارت اطلاعات و جهانگردی تشکیل شد و در سال ۱۳۵۸ با تصویب شورای انقلاب اسلامی به موجب لایحه قانونی ادغام شرکت‌های وابسته به وزارت اطلاعات و تبلیغات (جهانگردی) (در خردادماه ۱۳۵۸ وزارت اطلاعات و جهانگردی به وزارت ارشاد ملی تغییر نام یافت و در سال ۱۳۵۹ وزارت ارشاد ملی به وزارت ارشاد اسلامی و در سال ۱۳۶۵ ساختار کنونی یعنی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی تصویب شد.

✓ بر همین اساس، لایحه قانونی ادغام شرکت‌های وابسته به وزارت اطلاعات و تبلیغات مصوب ۱۳۵۸ شورای انقلاب اسلامی، اساساً از حیث حقوقی و اجرایی، بی‌ارتباط به حوزه ورزش و تربیت‌بدنی است؛ از منظر حقوقی این قانون از حیث مفاد و محتوای مندرج و روح حاکم بر آن مرتبط به حوزه گردشگری و تا حدودی فرهنگی کشور است.

جمع‌بندی این مبحث اینکه، قوانین فوق‌الذکر مربوط به امور و حوزه‌های غیرورزشی مانند فرهنگ و گردشگری نیز هستند و لذا ذکر نام آنها در طرح «فهرست قوانین و احکام نامعتبر حوزه ورزش» از حیث رعایت اصول تنقیحی صحیح به نظر نمی‌رسد، مضافاً اینکه اشکال رعایت مفاد ماده (۱۳۵) آیین‌نامه داخلی نیز وارد است.

احکام و مصوباتی که بدون سند عدم اعتبار، پیشنهاد شده‌اند

✓ بند «۵» ماده (۱۰) قانون تقسیمات کشور و وظایف فرمانداران و بخشداران مصوب ۱۳۱۶ که به «مراقبت در توسعه تربیت‌بدنی و پیشرفت در امور معارفی و تربیت اکابر» از جمله وظایف فرمانداران اشاره دارد، در حالی به‌عنوان حکم بی‌اعتبار پیشنهاد شده است که اولاً این قانون به موجب قوانین تنقیح سنواتی (سال‌های ۱۲۸۵ تا ۱۳۰۹، ۱۳۱۰ تا ۱۳۲۸ و ۱۳۲۹ تا ۱۳۳۶) مصوب ۱۳۹۶ بی‌اعتبار شناخته نشده است، ثانیاً مستند عدم اعتبار و ناسخ این قانون نمی‌تواند مصوبات شورای عالی اداری و یا قانون منقضی برنامه پنج‌ساله باشد و ثالثاً اینکه «مراقبت در توسعه تربیت‌بدنی» از جمله وظایف ذاتی فرماندار است.

۱ ماده (۱) - پیشاهنگی سازمانی است ملی و مستقل که تحت ریاست عالی‌علی‌حضرت همایون شاهنشاه برای تربیت اخلاقی و اجتماعی جوانان با رعایت اصول پیشاهنگی و مقررات بین‌المللی بر طبق اساسنامه‌ای که به تصویب شورای عالی پیشاهنگی ایران و توشیح ذات اقدس ملوکانه می‌رسد اداره می‌شود.

ماده (۲) - شورای عالی پیشاهنگی مرکب خواهد بود از وزیر دربار شاهنشاهی - وزیر فرهنگ - شهردار تهران - رئیس انجمن ملی تربیت‌بدنی - رئیس اداره کل تربیت‌بدنی و وزارت فرهنگ و دبیر کل پیشاهنگی و یک نفر از استادان دانشگاه به پیشنهاد شورای دانشگاه و دو نفر از رجال و شخصیت‌های بصیر و سه نفر از علاقمندان با سابقه در پیشاهنگی که به پیشنهاد وزیر فرهنگ و فرمان همایونی منسوب می‌شوند.

ماده (۳) - وزیر دربار شاهنشاهی از طرف عالی‌حضرت همایون ریاست شورای عالی پیشاهنگی ایران را به‌عهده دارد و وزیر فرهنگ نایب رئیس‌شورا خواهد بود (مصوب تیر ۱۳۳۷).

✓ لایحه قانونی راجع به واگذاری کلوپ تنیس استقلال ژاندارمری جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۵۹ درحالی به‌عنوان حکم بی‌اعتبار پیشنهاد شده است که مستند عدم اعتبار آن مشخص نیست.

✓ ماده (۴۴) قانون وصول برخی از درآمدهای دولت و مصرف آن در موارد معین مصوب ۱۳۷۳ در طرح ارائه شده درحالی به‌عنوان حکم بی‌اعتبار پیشنهاد شده است که منسوخه، منتفی و یا منقضی نشده است. ناسخ این حکم در این طرح، «قانون لغو موارد مصرف قانون وصول برخی از درآمدهای دولت و مصرف آن در موارد معین مصوب ۱۳۷۶» معرفی شده است، درحالی که به موجب این قانون، صرفاً «موارد مصرف کلیه وجوهی که از بابت درآمدهای موضوع مواد مختلف قانون وصول برخی از درآمدهای دولت و مصرف آن در موارد معین مصوب ۱۳۷۳ مجلس شورای اسلامی و اصلاحیه‌های بعدی آن به‌عنوان درآمد برای مصرف یا موارد خاص در بودجه کل کشور منظور می‌شود» لغو شده است. ازسوی دیگر، نظر به ضروریات موجود، ماده (۴۴) این قانون لازم است در ردیف قوانین معتبر قرار گیرد و لغو آن می‌تواند مشکلاتی را برای وزارت ورزش و جوانان به‌وجود آورد.

نتیجه‌گیری و پیشنهاد

کلیات، ضرورت و اهمیت تنقیح قوانین کشور مورد تأیید است، لکن با توجه به ابلاغ سیاست‌های کلی نظام قانونگذاری و نظر به نقاط ضعف طرح ارائه شده، اساساً تأیید کلیات آن با تردید مواجه است؛ از این حیث که، حوزه ورزش و تربیت‌بدنی کشور نسبت به دیگر حوزه‌های اجرایی کشور با تعدد و تشتت و تعارضات احکام قانونی مواجه نیست و این حوزه عمدتاً با فقر و فقدان قانون و احکام حقوقی در نظام قانونگذاری کشور مبتلاست. به‌علاوه، طرح پیشنهادی معطوف به نیازهای واقعی نیست و از امور اجرایی ورزش کشور گره‌گشایی نمی‌کند. عمده مفاد این طرح موضوعاً ارتباط حقوقی و اجرایی با اداره امور ورزش نداشته و نوعاً احکام فرعی حوزه ورزش و اصلی دیگر حوزه‌ها مانند امور کشوری، لشکری و آموزش و پرورش و ... هستند که از این جهت چالش‌هایی برای دیگر دستگاه‌های اجرایی ایجاد خواهد کرد. به‌نظر می‌رسد برای انتخاب قوانین و مصوبات نامعتبر عمدتاً به واژه‌یاب و جستجوی عبارات «ورزش» و «تربیت‌بدنی» اکتفا شده و مفاد و محتوای قوانین پیشنهادی کمتر مد نظر قرار گرفته است. در انتها با توجه به نقاط ضعف مطروحه و مفاد مقرر در سیاست‌های کلی نظام قانونگذاری، پیشنهاد می‌شود، طرح مزبور از اولویت قانونگذاری خارج شده و جهت صرفه‌جویی در زمان و هزینه مجلس شورای اسلامی در جهت رفع نیارهای تقنینی کشور، احکام و مصوبات قوانین نامعتبر حوزه‌های ورزش و گردشگری در قالب یک طرح واحد ارائه شود. پیشنهاد دوم اینکه نظر به تعداد اندک قوانین نامعتبر حوزه ورزش و به استناد بند «۱۰» سیاست‌های کلی نظام قانونگذاری، قانون جامع ورزش در دستور قرار گیرد.

